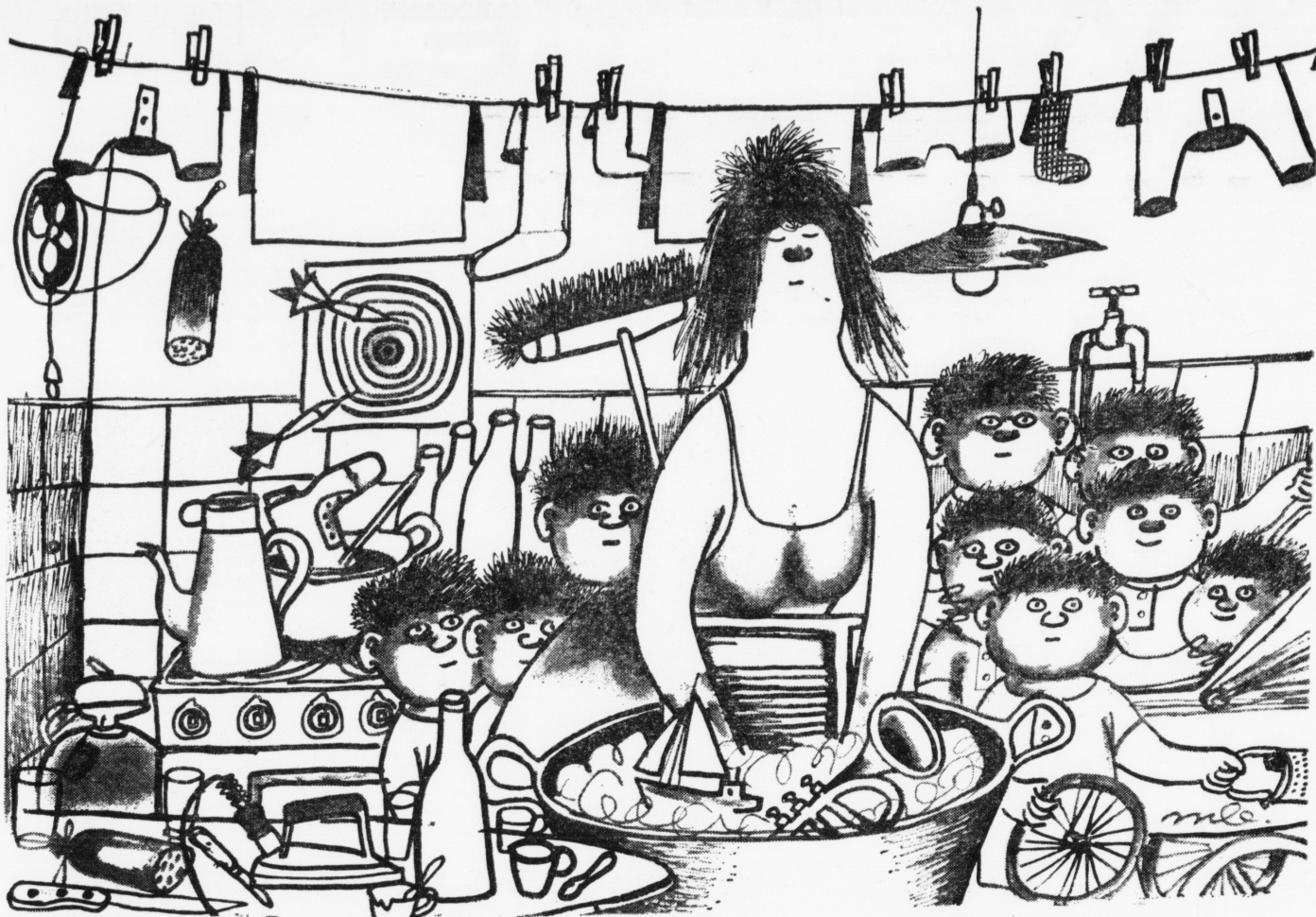

JEG HENTER LIGE EN PAKKE CIGARETTER

MONSIEUR Dupont har den sidste tid haft overarbejde næsten hver aften, kommer træt og trist hjem, er blevet nervøs og hader efterhånden sin »slavetilværelse«. Hans kone lægger bekymret mærke til det allsammen, men bebrejder ham ikke noget. Han pukler jo for familiens velfærd ...

En aften kommer Dupont hjem med et glædestrålende ansigt. »Vi flytter til Paris!« råber han allerede ude på vejen. »Jeg har fået et nyt job. I fremtiden tjener jeg 400 francs mere om måneden. Se bare her!« — og han vifter med et brev.

Madame Duponts øjne farer over linjerne. Ja, det er sandt! En værktøjsfabrik i Paris tilbyder hendes mand 1200 francs pr. måned. Hun omfavner ham begejstret. Og deres seks børn istemmer et vildt indianerhyl.

Nu bli'r der disponeret, lagt fremtidsplaner. Først opsiges man den fire værelses lejlighed. Så meldes børnene ud af

skolen. Der købes billetter til hovedstaden. Hvert eneste øjeblik må udnyttes. For monsieur D. skal tiltræde stillingen om kun knapt fire uger ...

KORT før afrejsen kommer der pludselig et telegram: Monsieur D. anmodes om straks at indfinde sig på fabrikken, da der allerede nu er hårdt brug for ham. Ærgerlig bytter han togbilletten med en flybillet. »Torsdag henter jeg jer ved toget i Paris,« siger han til afsked og trykker en seddel i hånden på sin kone. »Her er adressen på vort hotel for det tilfælde, at vi ikke finder hinanden på banegården. Værelserne er reserveret.«

MONSIEUR D. står ikke på Gare du Lyon, da hans familie ruller ind i Paris. Madame og børnene venter skuffet i forhallen. Der går to timer og stadig ingen farmand. Den toårige

dreng og den fireårige pige begynder at græde.

— Måske er der sket noget, mener den ældste. Nervøs får moderen fat i en taxi, bagage staves sammen, og lidt efter står de ved den opgivne hoteladresse.

— Madame Dupont? — Portiøren kigger på sin liste. — Javel, værelse 243 og 244 på tredje sal. De er reserveret Dem for en hel måned.

— Er min mand deroppe? spørger hun.

— Deres mand? Portiøren ser forbavset på hende.

— Ja, bor han ikke her?

— Nej, det gør han ikke, madame. De to værelser blev reserveret telefonisk for ti dage siden.

— Hvad siger De? lyder det lige så forbløffet, da madame D. næste formiddag ringer til den fabrik, som har ansat hendes mand. — Monsieur Aurel Du-

— siger monsieur Fourét om morgenen ... og konen og børnene ser ham aldrig mere — 10.000 ægte-mænd forsvinder hvert år i Frankrig — Og loven søger for, at de kan leve skjult

Af V. J. BRØNDEGAARD

Tegninger: MOGENS BECKER

pont fra Lyon? Har aldrig hørt navnet før! Der må foreligge en fejltagelse!

EFTERSØGNINGEN er resultatløs. Madame D. har snart brugt sine medbragte penge og må søge arbejde. Og da hun ingen steder kan få et fast job, må hun vaske trapper. Det har hun nu gjort i seks år. —

Hvad ville der være sket, om politiet havde fundet den forsvundne familiefar? Her et eksempel:

— Jeg henter lige en pakke cigaretter, siger monsieur Fourés til sin kone og klapper hendes godmodigt på skulderen. — Jeg er tilbage om to minutter!

Tobaksforretningen ligger på hjørnet, næppe femten skridt fra hjemmets dør. Der går en time, to timer — manden er stadig ikke kommet tilbage.

Madame F. venter på ham til

midnat, først ærgerlig, så mere og mere bekymret. Om eftermiddagen iler hun over i forretningen. — Ja, Deres mand var her og købte en pakke cigaretter. Men det er flere timer siden. Han gik straks efter ...

NATTEN går med bange anelser. Før hun gliver de to drenge morgenmad, ringer hun til politistationen. En beljent ser listen over ulykkesofre igennem. Nej, hendes mands navn står ikke på den. Lettet ringer hun til hans arbejdsplads. Men her erfarer hun, at monsieur Fourés ikke er mødt ...

Der går dage, uger. Monsieur F. er og bliver forsvundet. Husoldningspengene er snart opbrugt, madame F. må som pakkerske i et varehus tjene til familiens underhold.

Endelig — efter halvtredje

Fortsættes side 8

